

Josephine Pennicott

Het huis van de schrijfster

ISBN 978-90-225-6799-9-x
ISBN 978-94-6023-749-2 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Poet's Cottage*

Oorspronkelijke uitgever: Pan Macmillan Australia Ltd., Sidney

Vertaling: Karin E. Pijl

Het citaat uit *Romeo en Julia* is uit de vertaling van Gerrit Komrij, van 1988.

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design

Omslagbeeld: Shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2012 Josephine Pennicott

© 2014 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Pencubitt, Tasmanië, zondag 12 juli 1936

Er klopte iets niet.

Thomasina wist dat alles was veranderd. Haar jongere zus Marguerite, die zich nergens van bewust was, liep op het gazon achter de poppenwagen die hun vader had gemaakt. De lucht had dezelfde grijze kleur die hij de hele dag al had gehad. ‘Het gaat sneeuwen,’ hadden de winkeliers die ochtend gezegd toen Thomasina in de stad was om een paar boodschappen voor haar moeder te halen, maar in plaats van sneeuw had onverwachts een dikke mist de stad bedekt. De dichtste mist in Pencubitt in honderd jaar, had vader gezegd voordat hij was vertrokken in een tumult van dichtslaande deuren en geschreeuw naar moeder.

Nu klonk de grammofoon door het huis. Ze hoorde de melodie van ‘Ain’t Misbehavin”, een van haar moeders lievelingsnummers. Een jaarboek met avonturenverhalen voor meisjes lag op het gazon. Alles was precies zoals het de hele dag geweest was – en toch was er een verschil. Thomasina kwam omhoog van waar ze was neergehurkt, zonder jas, rillend. Ze moest naar de wc. Haar maag zei haar dat het al lang lunchtijd was geweest, maar haar moeder had de meisjes opgedragen haar niet te storen. ‘Ik ben aan het schrijven,’ had ze gezegd. ‘Ga in de tuin spelen tot je geroepen wordt. Als een van jullie me stoort, zal jullie

leven niet meer de moeite waard zijn – dan stuur ik mijn duivel op jul-
lie af!’

Thomasina en Marguerite leefden in angst voor de Tasmaanse duivel die hun moeder uit de val van een jager zei te hebben gered. Hij zat aan een ketting in de kelder en gehoorzaamde alle bevelen van moeder. De meisjes hadden hem nooit gezien, maar hoorden wel zijn gegrom, en dat was genoeg. Normaal gesproken deden duivels zich alleen te goed aan kadavers, maar moeder voerde hem alleen maar klikjes, en de duivel was dus hongerig genoeg om zich met zijn dikke zwarte lijf op levende prooi te storten; hongerig en wanhopig genoeg om op twee eigenzinnige meisjes te jagen. En hij kon rennen als de wind.

Ze had het dan wel gezegd, maar Thomasina wist dat moeder niet aan het werk was. Er klonk geen getik van de typemachine, en kort na-
dat hun vader het huis had verlaten – zijn stem klonk tegenwoordig ijs-
koud als hij tegen moeder sprak – had Thomasina twee schreeuwende
stemmen gehoord. Moeder schreeuwde vaak – zelfs tegen zichzelf – als
ze een aanval had. Of had de duivel leren praten, zoals zo veel dieren in
haar boeken? In moeders wereld leek niets onmogelijk.

Thomasina keek in de tuin om zich heen naar de beelden van som-
mige van haar moeders creaties: Kenny Kookaburra, Gertrude Goanna
en Billy Blauwtong. Jenny de Jachtspin, gemaakt van leer en stro, zat in
een boom terwijl de Bindi-eye-mannen van achter een struik dreigend
en boosaardig toekeken. Jenny en de Bindi-eye-mannen joegen Tho-
masina nog altijd de stuipen op het lijf. Kwamen ze ’s nachts echt tot le-
ven, zoals moeder beweerde? Ze keek naar haar zusje en vroeg zich af
of zij nu ook in de gaten had dat er iets niet klopte, maar Marguerite
bleef gewoon tegen haar domme pop praten. Het zou nooit bij haar
opkomen haar geliefde moeder níét te gehoorzamen, zelfs al waren
haar handen en voeten blauw van de kou.

Opnieuw gaf Thomasina’s blaas een scherp waarschuwingssignaal
af. De muziek in huis stond keihard. Hoewel ze wist dat het onmogelijk
was, verwachtte Thomasina half en half dat haar moeder elk moment
naar buiten zou komen dansen om de meisjes een paar pasjes te leren

of om hun als een keukenmeid toe te schreeuwen wegens ingebeeld wangedrag.

Opeens stopte de muziek. Was de duivel klaar met moeder en was hij nu op zoek naar de twee kinderen? Het was doodstil.

Als de lichtflitsen van een vuurtoren kwamen de scènes voorbij waarvan Thomasina even daarvoor getuige was geweest.

Het nevelige licht vlak bij de onderste trede. Wazige rijen opgeslagen wijnflessen, kratten, tuingereedschap. Haar moeder op een houten tafel, armen boven haar hoofd. De duivel die over haar heen gebogen stond en lange strengen van iets gruwelijks uit haar buik trok. De geur van bloed. Het gegrom van de duivel klonk griezelig voldaan, verkeerd. Hij duwde tegen haar moeder, kreunde, grauwde en maakte een woest brullend geluid. Moeders lichaam maakte stuiptrekkende bewegingen en geluiden die haar dochter niet kon plaatsen.

Thomasina was in de tuin, en het dreigde nog steeds te gaan sneeuwen. Marguerite speelde met haar pop alsof er niets was voorgevallen. Misschien was er ook wel niets belangrijks gebeurd.

Thomasina verdween achter een struik, trok haar onderkleding naar beneden, hurkte en plaste. Er steeg damp op van de urine en er spatte een beetje op haar nieuwe schoenen. Mooi. Ze had een hekel aan die schoenen.

Ze dacht weer aan de donkere kelder en het beest dat moeder daar gevangen hield en dat nu zijn gevangenbewaarder verslond. ‘Haar verdiende loon,’ mompelde ze. ‘Haar verdiende loon.’

Ze voelde beweging achter zich en wist dat er iets gruwelijks naderde. Toen ze langzaam haar hoofd opzij draaide, staarde ze vol afschuw naar wat daar stond. Het was niet de duivel die eindelijk uit de kelder was ontsnapt, maar iets veel ergers. Hevig trillend sloot Thomasina haar ogen. Ze wist hoe ze het spookbeeld kon verdrijven, dat had Engel haar geleerd. Met dichtgeknepen ogen neuriede ze een deuntje. Ze wist één ding over geesten: als ze hen niet zag, waren ze er ook niet.

Terugkeer naar Poet's

Pencubitt, Tasmanië, oktober, heden

Volgens de lokale bevolking hadden er altijd dichters gewoond. Het was alsof het huis zijn eigen bewoners aantrok.

Sadie en Betty staarden in stilte naar het imposante, witte huis in georgiaanse stijl, dat overgroeid was met weelderige klimrozen. Vanaf de voorzijde waren de zes schoorstenen op het tinnen dak zichtbaar. Poet's Cottage leek hen te wenken, alsof de fundamenteën wisten dat er familie was teruggekeerd. 'Het is onwerkelijk!' Betty was enthousiaster dan Sadie had durven hopen. 'Als uit een programma van de BBC!'

Dit was het huis waar Sadies onconventionele grootmoeder, Pearl Tatlow, de lokale bevolking van Pencubitt in de jaren dertig van de vorige eeuw had gechoqueerd met haar jazzmuziek en moordfeesten. Sadie was opgegroeid met verhalen over het exotische meubilair dat Pearl vanuit de hele wereld had laten verschepen en de beelden die ze in de betoverende tuinen van de cottage had gezet – beelden van personages uit haar boeken: de Groezelige Griezelelfen, de Bindi-eye-mannen, Kenny Kookaburra, Elly E de Ekster, Polly de Opossum, Jenny de Jachtspin en andere. Haar creaties hadden indertijd enige beroemdheid genoten en maakten nu weer opgang vanwege een hernieuwde belangstelling voor vroeg-Australische schrijfsters. Sadie vond de timing perfect voor haar eigen boek over Pearl. Ze droomde er al jaren van om

het te schrijven en hoopte dat haar komst naar Poet's Cottage haar alle inspiratie zou geven die ze nodig had.

Sadies mobiel piepte en verstoorde haar dagdroom. Ze pakte hem uit haar tas. Op het scherm stond: JACK. Nou, die kon wel wachten.

'Was dat papa?' vroeg Betty, die even een nors gezicht trok.

'Ja, ik bel hem straks terug.' Sadie probeerde haar stem neutraal te houden. Betty had al zo veel meegemaakt dat Sadie haar niet wilde belasten met woede jegens haar vader.

Maar het was echt iets voor Jack om zelfs dit moment te verstoren. Poet's Cottage had Sadie jarenlang achtervolgd. Nu stond ze hier dan eindelijk op een steenworp afstand van het huis waar haar moeder had gespeeld, gelachen en gedroomd. Ze kon Marguerites blijdschap over het feit dat haar dochter was teruggekeerd bijna voelen. Met uitzondering van dat ene verontrustende incident kort na haar moeders dood acht maanden geleden, had het Sadie moeite gekost om in het drukke Sydney Marguerites geest te voelen. Maar in de rust van dit Tasmaanse vissersgehucht, waar je rokende schoorstenen rook en vogels hoorde roepen, leek het onvoorstelbaar dat de stad zelfs maar bestond. Aan de overkant van de straat renden hazen over de groenstrook die leidde naar de zee, en boven het wateroppervlak krijsten zeemeeuwen. De verlatenheid en schoonheid van de natuurlijke omgeving was bijna overweldigend.

Het huis lag aan de kustweg even buiten Pencubitt. Langs de weg stonden her en der huizen met zeezicht, waarvan sommige uit dezelfde tijd dateerden als Poet's. Achter het raam van een nabijgelegen huis bewoog een gordijn. Tussen Poet's Cottage en de zee lag een grote begraafplaats die eveneens bijdroeg aan de gotische pracht van de kust met zijn verweerde stenen kruizen en engelenbeelden die uitkeken op het water. Generaties families uit Pencubitt hadden hier naast Poet's Cottage hun eeuwige rustplaats. Shelley Beach leek een woest welkom uit te dragen terwijl de wind de golven op de kilometers wit zand liet slaan. Aan de achterzijde grensden de huizen aan ongecultiveerd terrein, met glooiende smaragdgroene heuvels die een aangenaam contrast vormden met de witte stenen cottages bij de haven. Sadie had net

zo goed in Cornwall kunnen zijn. Haar longen, die jarenlang de dampen van Sydney hadden ingeademd, deden zich hier te goed aan de ongerepte Tasmaanse lucht.

‘Mrs. Jeffreys?’ Een grote man met blozende wangen en een roodgeruite pet liep over het pad naar hen toe. ‘Ik ben Jeremy Flannery, hovenier en klusjesman van Poet’s. Aangenaam kennis te maken. Het zal het oude huis goeddoen dat er weer in geleefd wordt.’

‘Hallo, Jeremy. Noem me maar Sadie. En dit is mijn dochter Betty.’

Betty negeerde Jeremy en bleef naar het huis staren. ‘Ik dacht dat ik een vrouw bij het raam zag,’ zei ze.

‘Dat zal de geest zijn, meid,’ zei Jeremy terwijl hij haar aankeek.

‘Is er een geest in huis?’ vroeg Sadie langs haar neus weg, in de hoop dat Betty het niet al te serieus zou nemen. Betty had al genoeg stress van de dood van haar grootmoeder, de scheiding van haar ouders en de pesterijen op St. Catherine’s. Ze leek haar eetstoornis te hebben overwonnen, maar als de spanning van het nieuwe leven haar te veel werd, kon ze zo weer stoppen met eten.

Jeremy lachte. ‘Volgens de inwoners wel. Ik heb hem zelf nooit gezien. Ze zeggen dat je grootmoeder Pearl weigert om Poet’s te verlaten. Onzin, natuurlijk, maar zolang kinderen omwille van dit verhaal op afstand blijven, houd ik het graag in leven.’

‘Cool,’ zei Betty, die nog steeds naar boven keek. ‘Ik durf te wedden dat haar geest hier ronddoelt. Ze is toch vermoord? Haar geest is waarschijnlijk aan de aarde gebonden en probeert ervoor te zorgen dat haar moordenaar zijn gerechte straf krijgt.’

‘O, Betty. Wat een fantasie,’ zei Sadie. Ze voelde zich in verlegenheid gebracht ten overstaan van de hovenier, al was het irritant dat het haar ook maar iets kon schelen wat deze Jeremy dacht. Met een beleefde glimlach draaide ze zich naar hem om. ‘De tuin ziet er fantastisch uit. Je hebt alles echt goed bijgehouden.’ Even keken ze vol bewondering naar de tuin in cottagestijl, met zijn overdaad aan viooltjes, rolklaver, rododendrons, azalea’s en vele andere planten die Sadie niet kende.

‘Het is niet alleen mijn werk. De tuin onderhoudt zichzelf groten-deels, en deze winter heeft het nauwelijks gevoren,’ legde Jeremy uit.

‘Mijn vrouw Nancy heeft aan de achterzijde tulpenbollen gepoot en ook nog een paar rozenstruiken geplant. Ze houdt het huis vanbinnen schoon, en ik help met het zwaardere werk.’ Even viel hij stil, waarna hij zei: ‘Nog gecondoleerd met Marguerite.’

Onmiddellijk trok er een pijnscheut door Sadies lijf. ‘Dank je, Jeremy. Dat is heel aardig van je. Ik heb jullie kaart ook ontvangen; we hebben jullie medeleven zeer gewaardeerd. Mijn moeder had heel fijne herinneringen aan Poet’s Cottage.’

‘Je bent schrijfster, hè?’ vroeg hij, waarop Sadie knikte. ‘Dat is mooi. We hadden het al gehoord. Daarom kom jij hier wonen en niet zij.’ Hij wees met zijn duim naar de achtertuin. ‘Het huis heeft behoefte aan creatieve mensen.’

Sadie wierp een bezorgde blik op Betty, maar haar dochter knikte alleen maar instemmend.

‘Laten we naar binnen gaan.’ Jeremy haalde een envelop met de sleutel tevoorschijn. ‘Aan jou de eer, Sadie.’

Terwijl ze over het tegelpad liepen, stelde Sadie zich voor dat ze het jonge gezin Tatlow al die jaren geleden bij het huis kon zien arriveren, haar grootmoeder met een sjaal van vossenbont om haar nek en twee kleine meisjes aan de hand, slaapdronken van de lange reis en gekleed in identieke dichtgeknoopte jassen. Met z’n vieren keken ze omhoog naar Poet’s Cottage en Pearl lachte toen haar jonge echtgenoot haar optilde om haar over de drempel te dragen. Ze hoorde de stemmen van kinderen, gedragen door de wind der tijd, die in de tuin speelden. Haar moeder en Thomasina renden over het pad terwijl ze een kleine geverfde houten skelter achter zich aan trokken. Alle hoop en vreugde van een nieuw leven, een liefdevol gezin. Het was moeilijk te geloven dat Pearl Tatlow hier amper een jaar later op brute wijze was vermoord en dat Marguerite decennia daarna in een ziekenhuis in Sydney aan een slepende ziekte overleed en haar geliefde Poet’s Cottage nooit meer zou zien.

Achter de eikenhouten voordeur met zijn glas-in-loodraam en antieke koperen klopper bevond zich een lange gang. Op een kleine houten tafel stond een vaas met gele rozen, en het licht dat viel door een an-

der glas-in-loodraam aan het einde van de gang wierp kleurrijke patronen over de vloerplanken van pijnhout. Het huis rook een beetje naar schimmel en lavendel.

Jeremy verbrak de stilte. ‘Nancy heeft het voor je ingericht. Ik hoop dat het allemaal naar je smaak is.’

‘Het is prachtig,’ zei Sadie. Het huis ademde een uitnodigende sfeer, maar de herinneringen aan haar moeder waren zo sterk dat ze de neiging moest onderdrukken om op de grond te gaan liggen huilen. Hoe kon verdriet bijna een jaar later nog zo intens zijn?

Naast de voordeur hing een schilderij in een bewerkte houten lijst. Sadie herinnerde zich het portret uit haar jeugd: haar grootmoeder die met iets schuin gehouden hoofd en een lange kralenketting om met een spottende blik in de lens keek. Het schilderij stond ook op het omslag van *Webweaver*, met daaromheen bontgekleurde tekeningen van Kenny Kookaburra, Gertrude Goanna, de Geniepigige Grote Mierentweeling, Jenny de Jachtspin en andere personages uit Pearls verbeelding.

‘Zal ik jullie koffers boven op jullie kamers zetten?’ vroeg Jeremy.

‘Nee, dank je.’ Sadie wilde de sfeer in zich opnemen.

‘Ik laat jullie rustig je gang gaan. Je hebt mijn nummer voor als je me nodig hebt. Laat je niet weggagen door de geest of Thomasina.’ Sadie hoorde hem een deuntje fluiten terwijl hij door het hek voor het huis wegliep.

‘Mam!’ Betty riep van boven. ‘Kom de slaapkamers eens bekijken. Ze zijn echt supervet!’

Sadie holde de trap op en zag dat Betty de grotere kamer met uitzicht op de zee en de begraafplaats al had ingepikt; haar dochter was verrukt van het opvallende behang met roze en gele pauwen erop en het hemelbed met gordijnen. Het luchtte Sadie op dat het huis zo in de smaak viel bij Betty. Haar dochter had gehuild en gemokt omdat ze haar vriendinnen moest achterlaten, maar leek nu al een compleet ander mens.

Sadie zette haar eigen koffer in de aangrenzende slaapkamer, die voorzien was van art-decomeubilair en goud-roze geschakeerd be-